

צביקה יעקובוביץ

צביקה, שלך באהבה

עריכה חגיגית לשנות השיבעים

צביקה יעקובוביץ

צביקה, שלך באהבה
עריכה חגיגית לשנות השיבעים

פתח דבר

כתיבה: צביקה יעקובוביץ

עריכה: מרגלית וערן יעקובוביץ

עריכת טקסט, ניקוד והגהות: ד"ר אסי קנדלשיין

סדר ועיצוב: אנקטי

דפוס וכריכה: דפוס וכריכיית ???

© כל הזכויות בעברית שמורות למשפחת יעקובוביץ
כתובת ומייל

בהגיעו של צביקה לגיל שבעים החלטנו ולאגר לספר
מקצת מהקטעים שכתב במרוצת השנים.
צביקה, איש המילה והספר שהלשון העברית
חשובה בעיניו, היה מאז ומתמיד בתפקיד 'זה שכותב':
יום הולדת - צביקה יכתוב ברכה בחרוזים, סדר פסח
שני - צביקה יכתוב קטע סטירי דו משמעי, חגיגה,
ארוע או יום מיוחד - צביקה יכתוב מסכת וקטעי
מעבר ככל שנדרש, אזכרה או לוויה - צביקה יכתוב
הספר שלא ישאיר עין יבשה בקהל. וגם למרבית ימי
האזכרה השנתית לניר - כתב צביקה שירים שלעיתים
נאמרו מעל הקבר ולעיתים נגנזו למגירה.

נבקש להודות לשתיים שבלעדיהן לא היה יוצא הספר לאוויר העולם:
לאסי על העריכה הלשונית, ניקוד השירים והגהה, ואנקטי על
העיצוב המוקפד והגרפיקה המיוחדת.

לא פשוט היה להגיע לקטעי כתיבה רבים ככל
שאפשר, ומאחורי גבו נפתחו אלבומים, הורדו קלסרים
מהבידעם וכוצע חיטוט מעמיק במחשביו בבית
ובעבודה. לאחר קריאה, סינון ומיון מונחת התוצאה
הסופית לפניכם.

בספר שבידכם החלטנו לאגד את מיטב הקטעים
שמצאנו ולחלקם לשלושה פרקים: הראשון, שירים
שנכתבו לניר לאחר לכתו מעימנו בטרם עת; השני,
קטעים להגדות פסח של הסדר השני שחוגגים החבר'ה
כמיטב המסורת מדי חג הפסח; השלישי, ברכות
למשפחה ולחברים שצביקה כתב לאורך השנים.
בסופו של תהליך ולאחר קריאה בספר השלם,
מצאנו בו את צביקה כפי שהוא מוכר לנו : חד לשון,
ציניקן במידה, בעל ידע כללי נרחב, בעל חוש הומור
משוכח, רגיש ובעל אבחנה דקה לנפש האדם, איש של
אנשים, מענטש (כפי שבוודאי יכונה באידיש שהוא
כה אוהב).

כל שנותר הוא לאחל לבעלי האהוב ואבי היקר
שיהנה מפרי יצירתו רבת השנים, ולכולנו נאחל
שנזכה לעוד שנים רבות וטובות יחד ונאסוף חומרים
גם לספר הבא.

מרגלית ועדן.

7.11.2016

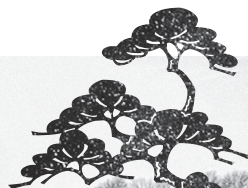
"להיות מאוהב - שם שום דבר.

להיות נאהב - זה משהוא.

להיות מאוהב ונאהב - זה הכל"

[חלק N]

לניר באהבה

דמעה

דמעה של צחוק
דמעה של כאב
דמעה עלומה.
והדמעות בלבך כמעין נסתר
ורמעותיה זולגות מעיני.

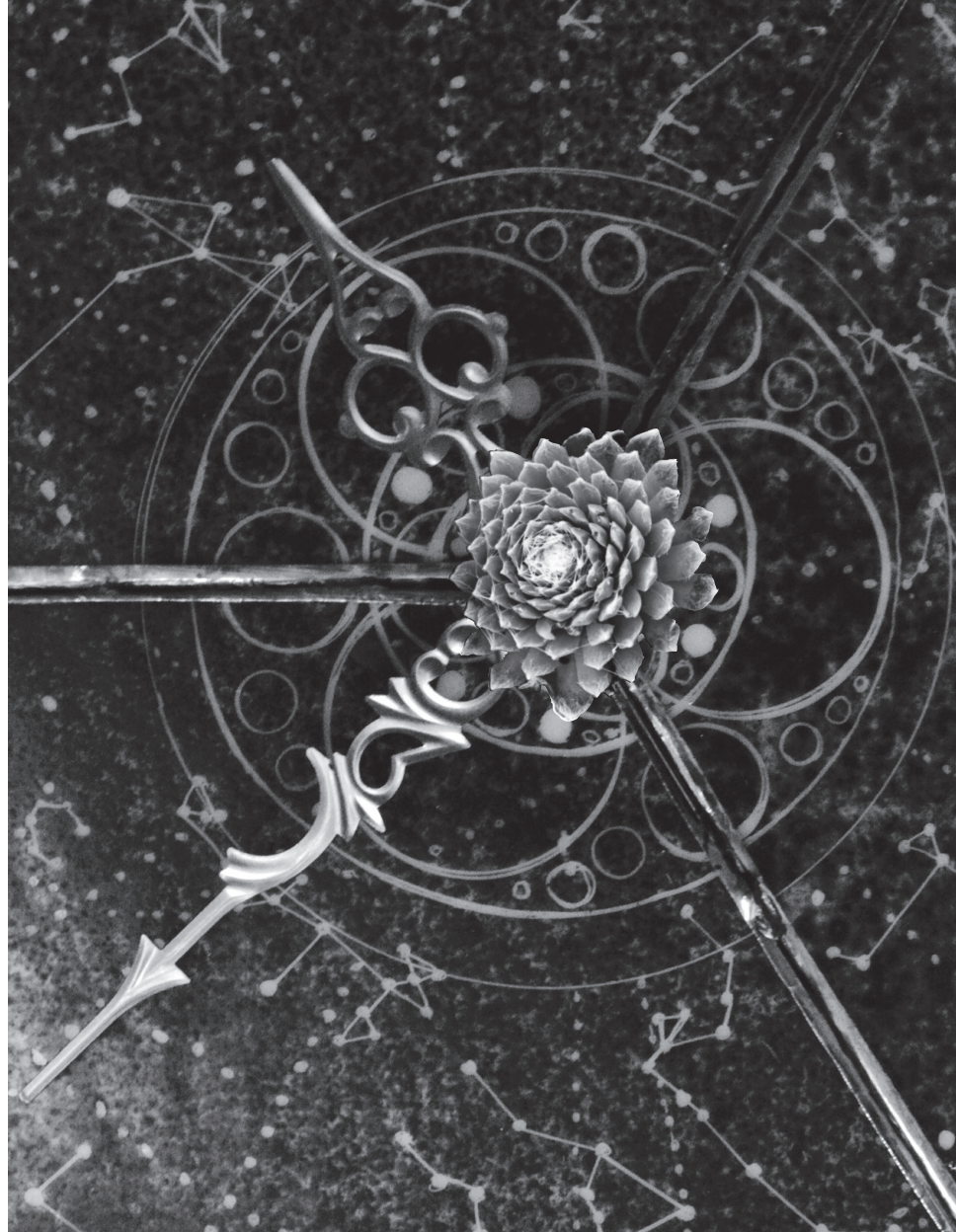
הַזְמַן עוֹבֵר

הַזְמַן עוֹבֵר
וְאַתָּה לִי חָסֵר.

הַזְמַן עוֹבֵר
וְזַמְנִי מִתְקַצֵּר.

הַזְמַן עוֹבֵר
וְאִין בְּכֹךְ נִחְמָה,
הַזְמַן עוֹבֵר
וְאֵינִי מְבִיא הַקֶּלֶה,
הַזְמַן עוֹבֵר
וְקִשָּׁה לִי יוֹתֵר,

החיים כיום

הצל הולך ומתארך
 עם השמש השוקעת
 הצל הולך ומתעבה
 עם חלף היום
 הצל הולך וגדל
 ואתו קטן האור
 הצל הולך ונעלם
 והופך ללילה שחור.

המִבְט

המִבְט הצוֹחֵק
המִבְט הַכּוֹאֵב
המִבְט הַמְחַיֵּךְ
המִבְט הָעֵצוּב
המִבְט הַמְתַּחַנֵּן
המִבְט הַשּׁוֹכֵב
המִבְט הַשּׁוֹאֵל
המִבְט הָעֵלִיז
המִבְט הַסּוֹכֵל
המִבְט הַנִּדְהָם
המִבְט הַמְאֻשָּׁשׁ
המִבְט הַמְשֻׁפָּל
המִבְט שֶׁפֶתָאֵם נַעֲלָם
המִבְט שֶׁכָּבֶה בְּעֵינָי.

הַתּוֹגָה

בְּתוֹכִי נִטְתָּה הַתּוֹגָה אֶת קִנָּה
 שׁוֹלַחַת זְרוּעוֹתֶיהָ לְכָל פֶּנֶה בְּגוֹפִי
 נוֹעֶצֶת שְׂנִיהָ כְּקוֹצִים בְּבִשְׂרִי
 עוֹלָה הִיא וּפּוֹרַחַת
 מַעֲצִימָה אֶת כֹּחַהּ
 מִשְׁרָשִׁיהָ שֶׁנִּטְעָה עֲמוֹק בְּלִבִּי
 יוֹנֶקֶת אֶת כֹּחַהּ מִתּוֹךְ אֶהְבֹּתִי
 וּכְכֹל שְׂרָבָה אֶהְבֹּתִי
 כִּן עוֹלָה וּמִתְגַּבֶּרֶת תּוֹגָתִי.

חֲצִי חֲצִי

חֲצִי חִי חֲצִי מֵת
חֲצִי מֵת חֲצִי חִי
כָּךְ חוֹלְפִים יָמֵי
חֲצִי מֵת חֲצִי חִי
זֶהוּ גֹרֵל לֵילוֹתֵי.

יָם שֶׁל עֶצֶב

נְהָרוֹת שֶׁל דְּמָעוֹת יָצְרוּ אֶת הַיָּם
וּבְתוֹךְ אֲנִי נֶצֶב דּוֹמָם,
עֵינַי נִשְׁוֹאוֹת עַד קִצָּה הָאֲפֶק הַנֶּעֱלָם
מִחֻפֵּשׁ אֶת שְׁאֵבֶר לֵי לְעוֹלָם
אֵךְ מִסְכִּיב רַק מִיָּם וְיָם
יָם שֶׁל עֶצֶב.

וְגַלֵּי הַיָּם מְכִים בִּי לֹלֵא רַחֵם
וּבְעֵבֶר זַעֲמָם נִסּוּגִים הֵם לְאַטָּם
וְנוֹתַרְתִּי עִם זַעֲקַת הַשִּׁקָּט הַבּוֹקֶעַת מֵהָיָם.
אֵךְ מִיָּד שָׁבִים הַגָּלִים בְּרַב עֲצָמָתָם
וּמִתְנַפְּצִים אֶל גּוֹפִי בְּמִלֵּא עֵזָם.
וְעוֹמֵד אֲנִי לְבַדִּי בְּתוֹךְ הַיָּם
יָם שֶׁל עֶצֶב.

וּלְפֶתַע נִרְגַּע הַיָּם וְשִׁקְטוֹ מִיָּמּוֹ
אֵךְ מִתַּחַת לְפָנָיו רוֹחֲשִׁים גָּלִיו,
וְיוֹדַע אֲנִי כִּי לְעֶצֶב אֵין מְרַפָּא
כְּמוֹ הַגָּל הוּא תָּמִיד חוֹזֵר וּמִכָּה,
וְהִרְפַּנְתִּי רֹאשִׁי בְּתוֹךְ הַיָּם
יָם שֶׁל עֶצֶב.

כל חושי

מת הנך, אך חי בלבי
ואנכי חי, אך מת בתוכי.
השמש מאירה, אך איני מרגיש את חמה,
הפרח פורח, אך איני חש בריחו,
ובציוץ הצפור איני שומע כל מנגינה,
כי כל חושי מתו יחד אתך,
ורק תחושת הכאב נותרה.
והכאב גדול וחודר וממלא את כלי,
והכאב החד ביותר הוא בלב
כי שם אתה יושב.

יום ולילה

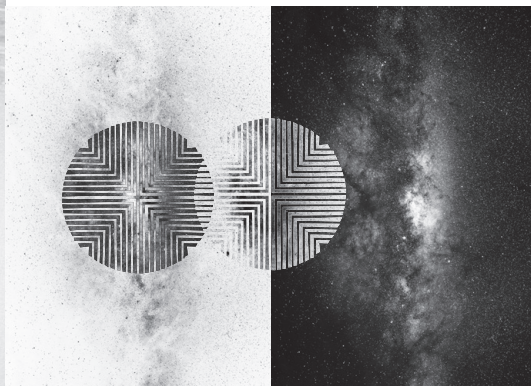
בתוכי מתחולל מאבק איתנים
בין הלילות לבין הימים,
הימים ביעף חולפים
והלילות מתארכים ומתארכים.

כניד עפעף עוברים הימים
אך הלילות אינם נגמרים,
ככל שהיום מזדרז ועובר
כך הלילה מסרב להגמר.

עובר לו היום ללא הפרעה
האור מורה את דרכו בבטחה,
מזדחל לו הלילה בדרך עצלקלה
החשכה אותה סובבה.

עוצר אני בכל פנה
מנסה בעיני לקרע העלטה,
לראות צל של חיוך או בת-שחוק
לדעת כמה אני רחוק.

מתארכים הלילות אני רואה סופם
נודדות מחשובתי - מה דרכו של עולם.

לו רק יכלתי

לו רק יכלתי שוב לשמע את צחוקה,
לו רק יכלתי לראות שוב את חיוכה,
לו רק יכלתי שוב לתת לה חבוק,
לו רק יכלתי שוב לשבת למרגלות מטתך,
לו רק יכלתי שוב להרגיש את חם גופה,
לו רק יכלתי שוב להקשיב לקול נשימתה,
לו רק יכלתי שוב לשמע את קולה,
לו רק יכלתי שוב לדאג לה,
לו רק יכלתי שוב לתת לה נשיקה,
לו רק יכלתי שוב לאחז בידה

לו רק יכלתי... אך אינני יכול
רק לזכר אותה אוכל, וזה הכל.

רְגָעִים

יום עובר וגם היום לאֲחֲרֵיו
ויוֹרֵד הַלַּיִל בְּחֶשֶׁכֶת מִסְתָּרֵיו
וּמִצִּטְבָּרִים הַיָּמִים לְשָׁבוּעוֹת רַבִּים
וְנִקְפוּ הַחֲדָשִׁים וּמָלְאוּ הַשָּׁנִים.

אך מה לי שָׁנִים, חֲדָשִׁים אוּ יָמִים,
חַי אֲנִכִּי בַעוֹלָם שֶׁל רְגָעִים.

רְגָעִים שֶׁל אֶשֶׁר
רְגָעִים שֶׁל כָּאֵב
רְגָעִי שְׂמֵחָה
וּרְגָעִי מִצּוֹקָה.

רְגָעִים שֶׁל חֵיוֹן
רָגִים שֶׁל תְּקוּהָה
רְגָעִי יָאוֹשׁ
וּרְגָעִי אֲמוּנָה.

וְאֶנְצֹר כָּל אוֹתָם רְגָעִים
אֲשֶׁר פָּעַם הָיוּ חַיִּים
וְחַי אֲנִכִּי אֶת הַיָּמִים
בְּזִכּוֹת אוֹתָם רְגָעִים.

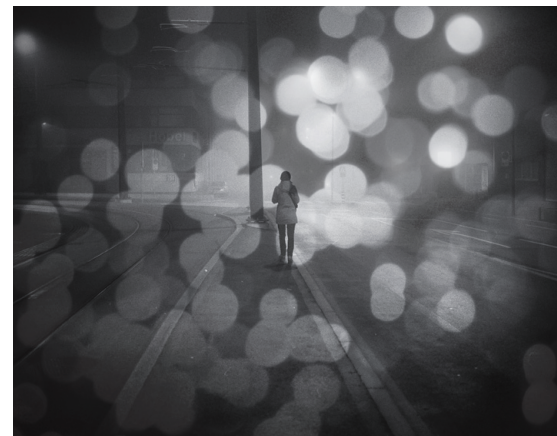
כָּבֶה גִּירִי

גִּיר קָטָן דִּלֵּק בְּבֵיתִי
לְהִכְתּוֹ - אֶת בֵּיתִי מִלְּאָה בְּאוֹרָה
שֶׁלֹּה־כֵתוֹ - אֶת לְבִי חֲמֻמָּה
וְהִיא הוּא גִיר לְאַחַד - גִּיר לְמֵאָה.

וְרוּחַ נִשְׁכָּה
וְעַל לְהִכְתּוֹ אֵימָה
וְרִצָּדָה הִלְהָבָה
וְצִלְלִים סְבִיבָה.

וּלְפֶתַע - כָּבֶה גִּירִי
חֲשֹׁךְ וְעֵלְטָה סְבִיבִי
וְצִנָּה הִכְתָּה בְּלִבִּי.

כָּבֶה גִּירִי
כָּבֶה גִּירִי.

אינה לבד

אינה לבד בני - אינה לבד.
פרגיל ולתמיד אנו שלובי יד,
וחולף יום, כל יום
אני נושא אותך לכל מקום.
אינה לבד בני -
הפכת לחלק מתוכי,
וכך אינני לבד גם אני.

תַּעֲתוּעִים

עֲצַמְתִּי עֵינִי
וְהִנֵּה דְמוּתְךָ לִפְנֵי
כֹּה בְרוּרָה
כֹּה בְהִירָה
וּמִי־שִׁיר הִנֵּךְ אֵלַי מִבֵּט
אֲשֶׁר עַל לִבִּי נִחְרָט.

וְהוֹשָׁטִי יָדִי
לְגַעַת בָּךְ - בְּנִי,
וְהִרְמָתִי עַפְעָפִי
וּפְקָחִתִּי עֵינִי.

וּמִשְׁהוּרִם מָסַךְ עֵינִי
נַעֲלָמָה דְמוּתְךָ מִלִּפְנֵי
וְחִזְרָה לְשֹׁכֵן בְּמַחֲשָׁבוֹתַי.
וְכָךְ יִהְיֶה זֶה לְעַד -
אוּכַל לְרְאוֹתְךָ רַק כְּשֶׁהַמָּסַךְ מוֹרָד.

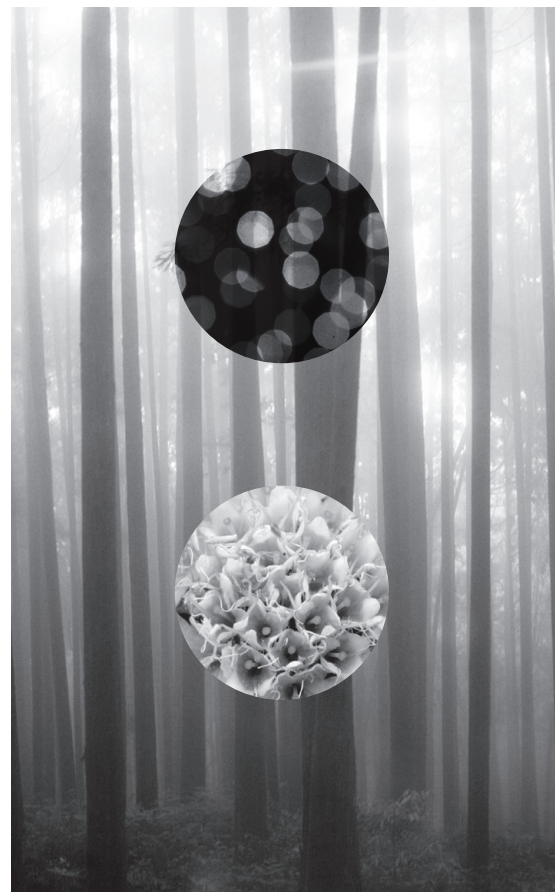

הזמן

חלפו שש שנים - שהן
שבעים ושנים חדשים - שהם
אלפים מאה ותשעים ימים
ואלפים מאה ותשעים לילות - שהם
חמשים ושנים אלף חמש מאות וששים שעות.

שעות ארכות וכואבות
שעות שנמשכות ונמשכות
שעות של רגעים ושניות.

וכל רגע מתמלא בגעגועים
והוא שט לאטו על פני הימים.
וכך חולפים השנים והחדשים
הימים והלילות
והם מתמלאים מכבד הרגעים
מלאי הגעגועים.

כִּמְהָ קָל לִבְכוּת

עֵינֵי יִבְשׁוֹת, בּוֹהוֹת וּמִסְתַּכְלוֹת
אֵינָן רוֹאוֹת דְּבָר מִבְּעַד לְדַמְעוֹת,
וְהַדְמָעוֹת שֶׁבְּעֵינֵי נִקְווּ
פְּנִימָה אֶל תּוֹכִי חִלְחִלוּ.

כִּךְ נֶאָגַר בְּקֶרְבִּי יָם שֶׁל דְּמָעוֹת
אֲשֶׁר סִחַפְנִי אֶל תוֹךְ הַמְּצוּלוֹת.

וּלְפַתַּע דְּמָעָה קִטְנָה

עַל לְחֵי זֶלְגָה

הַבִּטְתִּי בָּהּ בְּתִדְהָמָה

וּרְאִיתִיָּה מִנְּצַנֵּן מִתּוֹכָהּ,

נִתְגַּלְגְּלָה לָּהּ חֲבֵרְתָּהּ

עַל לְחֵי הַשְּׂנִיָּה

וְחִיכְתָּ אֵלַי מִתּוֹכָהּ.

וְאֵנִי לֹא יָדַעְתִּי כִּמְהָ קָל לִבְכוּת.

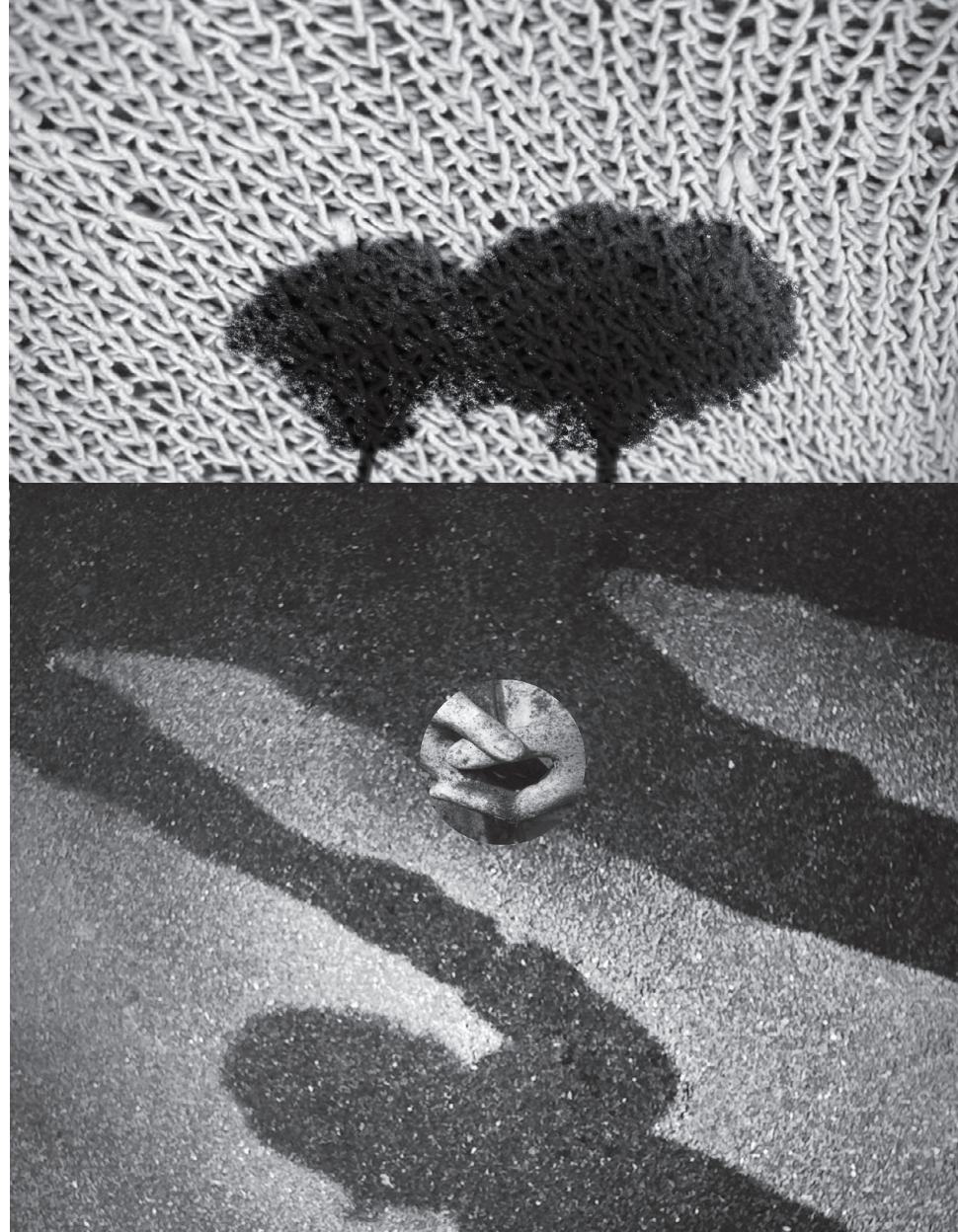
יָד בְּיָד

אֵינָךְ לְכָד בָּנִי
אֵינָךְ לְכָד
צוֹעֲדִים שְׁנֵינוּ יָד בְּיָד.

וְיָדֵי אוֹחֲזֹת בְּחֻזְקָה
וְאֵינָה מִרְפָּה
מִיָּדְךָ הַקְטַנָּה וְהָרַפָּה.

אֶצְבְּעוֹתֵינוּ זֶה בָּזוּ שְׁלוּבוֹת
וְיוֹצְרוֹת פְּסִיפָס שֶׁל מְצִיאוֹת וַחֲלוֹמוֹת,
וּבַחֲלוֹמֵי אָחוֹשׁ כִּיצַד בִּי אוֹחֲזֹת יָדְךָ
בְּמְצִיאוֹת - יָדֵי אֵינָה עוֹזֶבֶת אוֹתְךָ.

וְנִשְׁרָגוּ אֶצְבְּעוֹתֵינוּ וְנִשְׁזָרוּ בֵּינָן
וְהִזְמַן לֹא יוֹכֵל לְהַפְרִידָן.

בוֹעָה שְׁקוּפָה

שְׁקוּף הוּא הַכָּאב הָעוֹטֵף אֶת גּוּפִי
שְׁקוּף הוּא הַיְגוֹן הַמְכַסֶּה עַל סִבְלִי.
חַי אֲנִי בְּתוֹךְ בּוֹעָתִי הַשְׁקוּפָה
וְאִישׁ אֶת כְּאִבִּי לֹא רָאָה.
וּכְשֶׁאֶצְחַק - לֹא תִבְחִינִי בְּדַמְעָה,
וּסְבִיבִי הַבּוֹעָה הַשְׁקוּפָה.

רַק עֵינַי דּוֹמַעַת - בְּכֹאבִי תִבְחִין
רַק לֵב רָגִישׁ - אֶת סִבְלִי יִבִּין,
וְהִנְנִי כְּלוּא בַּבּוֹעָה הַשְׁקוּפָה
אֵינָה נִרְאִית - אֶךְ תִּמְיֵד יִשְׁנָה
חֹבֶקֶת וְעוֹטֶפֶת וְנוֹכַחָה.

וְאֶתְבוֹנֵן אֶל הָעוֹלָם מִתּוֹךְ כְּאִבִּי
מִיִּשִׁיר הוּא מִבְּטוֹ לְעֶבְרִי
וְנִפְגָּשִׁים מִבְּטִינִי מִבְּעַד לַבּוֹעָה,
וְנִרְאָה הוּא אַחֲרֵת כְּשֶׁאֲתָה בְּתוֹכָהּ
וְחֹבֶקֶת הִיא וְעוֹטֶפֶת וְנוֹכַחָה.

מִרְאָה שְׁקוּפָה

נִצֵּב אֲנִכִּי אֶל מוֹל הַמִּרְאָה

מִישִׁיר מִבֵּטִי כְּנִגְדָּה,

אֶךְ רוֹאֶה אֲנִי דְרָכָה

דֶּרֶךְ מִרְאָה שְׁקוּפָה.

כְּבוֹאֲתִי מִשְׁתַּקְּפֶת וְשְׁקוּפָה

וּמִגִּלָּה אֲנִי אֶת שְׁבֵתוֹכָה.

חֵשׁ אֲנִי בְּדַמְעָה שֶׁנִּקְוָתָה בְּעֵינִי

אֶךְ אֵינָה נִרְאִית בְּמִרְאָה שְׁמוּלִי,

עֵינַיִךְ הַצּוֹחֲקוֹת בִּי מִבֵּיטוֹת

וּבִהֵן מִשְׁתַּקְּפוֹת עֵינֵי הַדּוֹמְעוֹת.

בְּמִרְאָה הַשְׁקוּפָה מִשְׁתַּקְּפֶת דְּמוּתִי

בְּתוֹכָה אַתָּה - כְּצִעִיר נִצְחִי,

מִבְקֵשׁ אֲנִי לִרְאוֹת בְּמִרְאָה

אֶת סִימְנֵי הַגִּיל וְלִכֵּן הַשְׁעָרָה,

אֶת הַדַּמְעָה שֶׁזָּלְגָה

וְאֶת הַחֲרִיץ שֶׁדִּרְכָּה חֲרָשָׁה.

מִבֵּיט אֲנִי בְּמִרְאָה הַשְׁקוּפָה

וְרוֹאֶה אֲנִי דְרָכָה

אֶת דְּמוּתְךָ הַצֵּעִירָה.

גִּלִּים גִּלִּים
הֵם מְגִיעִים
גִּלִּים גִּלִּים
שֶׁל גִּעְגּוּעִים.

כָּל גֵּל אֶת קוֹדְמוֹ יִכְסֶּה
כָּל גֵּל עִמּוֹ מִזְכֶּרֶת נוֹשָׂא,
אֶכְזָרִים הֵם הַגִּלִּים
וְאֵינָם מִרְפִּים.

אֶת גּוֹפִי הֵם מְטַלְטְלִים
וְעַל רוּחִי – מְאַיִמִּים,
וְאֵם יִכְרִיעוּנִי הַגִּלִּים
וְיִסְחָפוּנִי עִמָּם לַמַּעֲמָקִים
דַּעוּ כִּי טִבְעָתִי בָּיָם שֶׁל גִּעְגּוּעִים.

יָם הַגִּעְגּוּעִים

חֲלָפוֹ לָהֶן הַשָּׁנִים
עָבְרוּ גַם הַיָּמִים,
נֶאֱבַק אֲנִי בְּרָגָעִים
בְּרָגְעֵי הַגִּעְגּוּעִים.

מַאֲבָקִים

אִישׁ לֹא יִבְחִין
בְּמַאֲבָק הָאִיתָנִים
הַמִּתְחוֹלֵל אֶצְלִי בַּפָּנִים.
מַאֲבָק בֵּין הָעֶצֶב לַשְּׂמֵחָה
בֵּין הַצְּחוּק וְהַדְּמָעָה,
מַאֲבָק בֵּין שְׂשׂוֹן לְכָאֵב
בֵּין הָרֹאשׁ לְבֵין הַלֵּב.

הַטּוֹב נִלְחָם בָּרַע
הַגֶּעְגּוּעַ - בַּתְקוּהָ,
הַחֶשֶׁךְ נִלְחָם בָּאוֹר
כְּמוֹ הַלֶּכֶן - בַּשְּׁחוּר,
מַאֲבָק בֵּין הָעֲלִי לַמִּכְתָּשׁ
בֵּין הַמִּים לָאֵשׁ

נֶאֱבָקִים הֵם זֶה בָּזֶה
כָּל אֶחָד לְנֹצֶחַ רוּצָה,
כְּשֶׁאֶחָד יֵרֵד, הַשְּׁנִי יַעֲלֶה
לֹא יִשְׁקֹט עַד מַעֲשֵׂה.

אִישׁ לֹא יִבְחִין
בְּמַאֲבָק הָאִיתָנִים
הַמִּתְחוֹלֵל אֶצְלִי בַּפָּנִים.

לְעוֹלָם יִמְשְׁכוּ הַמַּאֲבָקִים
זֶהוּ מַאֲבָק לֹלֵא מִנְצָחִים,

מהר באפן אטי

הזמן חולף מהר
בין החיים הוא טס ודוהר,
אט אט זורמים הימים
לפתע ביעף הם חולפים,
כסופה נמוגות השנים
וכה לאט עוברים הימים.

אצים רצים להם החיים
מהר מהר באפן אטי,
זורמים הם לאטם כה מהר
כך זורמים החיים ולא יותר.

יום שחלף מהר
נושק לילה ארך יותר,
האֶתמול הֵיה מְזֶמֶן
פה, אתי - ממש כאן.

דְּמָעָה נֶעַלְמָה

עֵינֵי מִזִּילָה דְּמָעָה
אֲךְ לַחֲיֵי נֹתְרָה יִבְשָׁה,
דְּמָעָה נִגְרָת לָהּ בְּלֹאט
מִתְעַרְפֵּל לֹו הַמַּבֵּט.

כְּלֹאֲתִי אֶת דְּמָעוֹתִי
וְעַמֵּן – צְפוֹנוֹתִי,
בְּעֵינֵי נִקְוִית עוֹד דְּמָעָה
הַהוֹפְכָה לְנֶעַלְמָה.

אָנָּה נֶעַלְמָה דְּמָעָתִי?
נִבְלָעָה הִיא בְּקֶרְפִּי.
נֶאֱסָפוּ דְּמָעוֹתַי וְנִקְווּ בְּתוֹכִי
וְהִפְרִיחוּ גַן בִּישִׁימוֹן לְבָבִי.

הִשְׁקוּ אֶת הָעֶצֶב שְׂבִי
הֲרוּ אֶת יְגוֹנִי,
לְבַלְכָּהּ לָהּ הָעֶצְבוֹת
פֶּרְחָה וְעֵלְתָה הִיתָמוֹת.

שְׂרָשִׁיָּהֵן נִתְּצוּ אֶת שְׂבָרֵי לְבִי
חֲנָקוּ אֶת קוֹלוֹת בְּכִי.

וְעָלָה הַיְּגוֹן, הָעֶצְבוֹת פֶּרְחָה,
גָּבְרוּ וְהִתְעַצְמוּ מְכַל דְּמָעָה,
וְהַדְּמָעוֹת יוֹרְדוֹת וְזוֹלְגוֹת,
אֲךְ לְעוֹלָם אֵינָן נִרְאוֹת.

לא אותו הדבר

כל מה שהיה בעבר
כבר לא יהיה אותו הדבר.
נחיה את היום ונחכה למחר
אך דבר לא יהיה אותו הדבר.

העינים המחיכות
הידיים המושטות,
המלים הראשונות
הכל הפך לזכרונות.

כל מה שהיה בעבר
כבר לא יהיה אותו הדבר.

המבט מלא התקנה
העין ללא הדמעה,
כת הרצון והאמונה
הכל חלף כלא היה.

כל מה שהיה בעבר
כבר לא יהיה אותו הדבר.

לזכר את כל שנאמר
להבחין בין הטוב לבין האכזר,
לאחות את הנשבר
זה כל מה שנשא.

כל מה שהיה בעבר
כבר לא יהיה אותו הדבר.
נחיה את היום ונחכה למחר
אך דבר לא יהיה אותו הדבר.

טֶפֶה אַחֵר טֶפֶה

טֶפֶה אַחֵר טֶפֶה

טֶפֶה וְעוֹד טֶפֶה

וְהַכּוֹס מִתְמַלָּאָה.

טֶפֶה שֶׁל בִּתְצֻחוֹק

טֶפֶה שֶׁל כָּאֵב מְתוֹק,

טֶפֶה שֶׁל חֵיוֹן נְבוֹן.

טֶפֶה שֶׁל חֵם וְרֵךְ.

טֶפֶה נוֹסֶפֶת לְטֶפֶה

טֶפֶה אַחֵר טֶפֶה

וְהַכּוֹס מִתְמַלָּאָה.

טֶפֶה שֶׁל דְּמָעָה מְתוֹקָה

טֶפֶה שֶׁל יָמֵי שְׂתִיקָה,

טֶפֶה שֶׁל לֵילוֹת לֹלֵא שְׁנָה

טֶפֶה שֶׁל תְּקוּהָה גְּדוֹלָה.

טֶפֶה מְצֻטְרֶפֶת לְטֶפֶה

טֶפֶה אַחֵר טֶפֶה

וְהַכּוֹס מִתְמַלָּאָה.

טֶפֶה שֶׁל נְשָׁמָה זָכָה

טֶפֶה שֶׁל אֶהְבָּה טְהוֹרָה,

טֶפֶה שֶׁל חֲבוּק חֵם

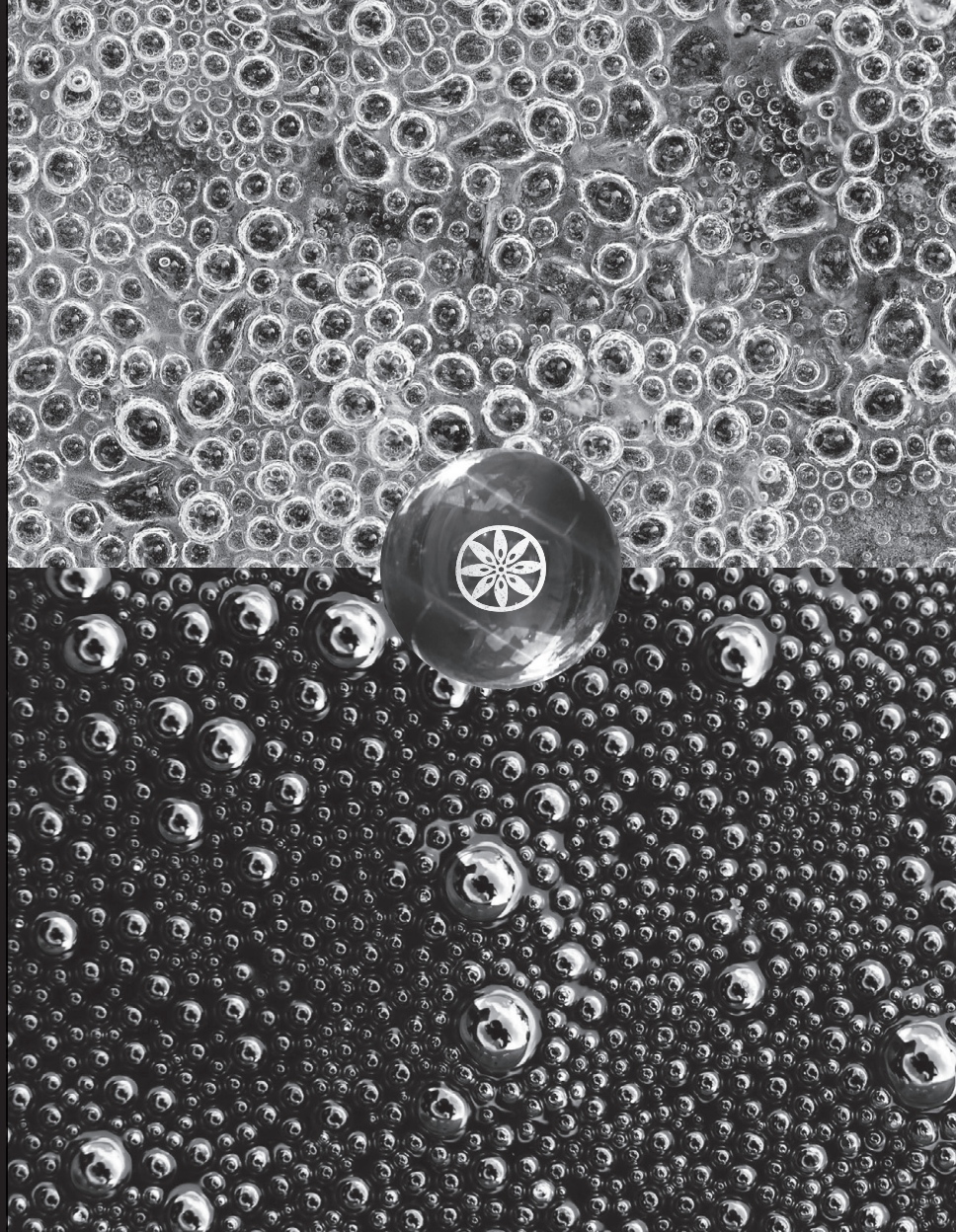
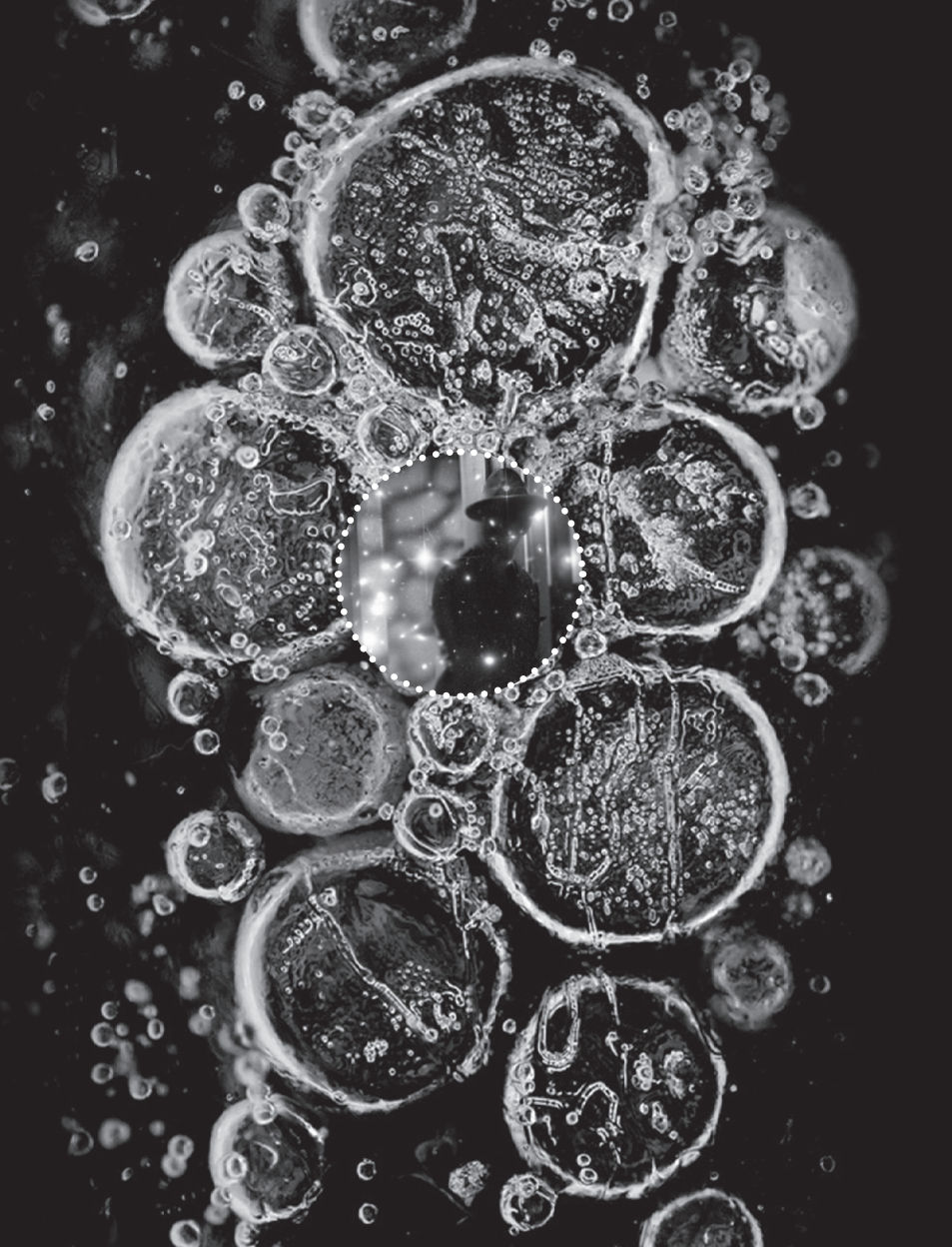
טֶפֶה שֶׁל תֵּם וְלֹא נִשְׁלָם.

טֶפֶה רוֹדֶפֶת טֶפֶה

טֶפֶה אַחֵר טֶפֶה

וְהַכּוֹס מִלָּאָה.

רְצִיתִי

פְּתָאֻם אָדָם
הוֹלֵךְ וְנֹעֵלָם
כֶּךְ סֶתֶם
נֹעֵלָם.

רְצִיתִי לִזְמַר עוֹד מֶלֶךְ
מֶלֶךְ בּוֹדֶדָה - תּוֹדָה,
רְצִיתִי עוֹד לְאַחֵז בְּיָדוֹ
לְהַרְגִישׁ בְּהֶלֶם לְכָבוֹ.

פְּתָאֻם אָדָם
הוֹלֵךְ וְנֹעֵלָם
כֶּךְ סֶתֶם
נֹעֵלָם.

רְצִיתִי עוֹד פַּעַם לְחַבֵּקוֹ
לְהַנִּיחַ יָדִי עַל רִאשׁוֹ,
רְצִיתִי בְּעֵינָיו עוֹד לְהַבִּיט
לְרֹאוֹתוֹ צוֹחֵק כְּתָמִיד.

פְּתָאֻם אָדָם
הוֹלֵךְ וְנֹעֵלָם
כֶּךְ סֶתֶם
נֹעֵלָם.

רְצִיתִי וְלוֹ עוֹד פַּעַם לְנִשְׁקוֹ
אֶת פִּי, עֵינָיו וּמִצְחוֹ,
רְצִיתִי לְשֹׂאב כַּחַם מִטּוֹב לְבוֹ
מֵאֲמוֹנָתוֹ בְּטוֹב וּמֵתָם לְבוֹ.

פְּתָאֻם אָדָם
הוֹלֵךְ וְנֹעֵלָם

